

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobce: **READER s.r.o.**
sídlem Na poříčí 1060/39, 110 01 Praha 1
zastoupený advokátem Mgr. Tomem Káňou
sídlem náměstí Míru 6, 744 01 Frenštát pod Radhoštěm

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 31.5.2016 č. j. 24207/16/5300-21442-707271
a 24212/16/5300-21442-707271, ve věcech daně z přidané hodnoty

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 31.5.2016 č.j. 24207/16/5300-21442-707271 a 24212/16/5300-21442-707271 se **zrušují** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 16 800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Toma Káni, advokáta se sídlem náměstí Míru 6, 744 01 Frenštát pod Radhoštěm.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhal přezkoumání výše uvedených rozhodnutí žalovaného, jímž 1) byla potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 25.11.2015 č.j. 3151963/15/3215-60561-800535 (daň z přidané hodnoty – dále jen „DPH“ – za 1.čtvrtletí 2012), č.j. 3152317/15/3215-60561-800535 (DPH za 2.čtvrtletí 2012), č.j. 3152347/15/3215-60561-800535 (DPH za 3.čtvrtletí 2012) a jímž 2) bylo změněno rozhodnutí správce daně ze dne 14.1.2016 č.j. 51698/16/3215-60561-800535 (DPH za 3.čtvrtletí 2011).
2. Žalobce v žalobě zpochybnil postup správce daně při zahrnutí výnosu z obchodování na burze do kategorie osvobozených plnění bez nároku na odpočet daně. Žalobce nakupoval a prodával majetkové cenné papíry a opce. Podle žalobce nejsou cenné papíry zbožím ve smyslu zákona č.235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDPH“) a z povahy věci nemůže být jeho jednání podřazeno pod definici služeb, neboť žalobce obchodoval nahodile, podle vývoje burzovních ukazatelů, zhodnocoval svůj vlastní majetek. Pokud by správce daně trval na tom, že jde o službu, musel by stejně posoudit i výnosy konverzí cizích měn na českou a obráceně, což neučinil. Pouhé přepsání poloviny sbírky rozhodnutí Evropského soudního dvora do odůvodnění rozhodnutí není dostatečným základem pro postup žalovaného. Ten je povinen aplikovat judikaturu na konkrétní stav u žalobce. Žalobce dále poukázal na rozpor v odůvodnění rozhodnutí, kdy nejprve je uvedeno, že daňový subjekt není podřízen pod ekonomickou činnost podle ZDPH, a poté se v jiném odstavci uvádí, že naplňuje definici ZDPH. Napadená rozhodnutí žalovaného jsou nepřezkoumatelná.
3. Žalovaný ve vyjádření s odkazem na odůvodnění napadených rozhodnutí uvedl, že nákup a prodej akcií nepovažoval za předmět daně, na rozdíl od devizových operací či obchodování s opcemi. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
5. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že u žalobce probíhala daňová kontrola, v rámci níž správce daně zjistil, že žalobce mj. obchodoval na zahraniční burze (akcie, opce, deriváty) a plnění z tohoto obchodování neuváděl v přiznání k DPH. Správce daně posoudil všechna tato plnění jako plnění osvobozená od daně bez nároku na odpočet daně a v úředním záznamu o výsledku kontrolních zjištění i ve zprávě o kontrole uvedl vždy jen celkovou částku za jednotlivá zdaňovací období, aniž by bylo zřejmé, jak k ní dospěl a z čeho je složena. Žalovaný zaujal částečně odlišný právní názor, s nímž žalobce seznámil, a to, že nákup a prodej akcií není ekonomickou činností, avšak obchodování s opcemi a devizové operace jsou ekonomickou činností ve smyslu ZDPH, vzhledem k tomu, že činnost žalobce byla pravidelná, měl na ni vyčleněné účetní středisko a úplaty z těchto činností v porovnání s celkovým obrátem nelze považovat za minimální.

6. Žalobní námitka, týkající se cenných papírů, není důvodná, neboť zde žalovaný korigoval názor správce daně ve prospěch žalobce (nákup a prodej akcií není ekonomickou činností). Napadená rozhodnutí žalovaného také netrpí rozporem mezi jednotlivými odstavci, když žalovaný důsledně rozlišuje právě situaci ohledně cenných papírů na rozdíl od ostatních druhů žalobcova obchodování na burze.
7. Soud však zcela souhlasí s žalobcem v tom, že „pouhé přepsání poloviny sbírky rozhodnutí Evropského soudního dvora do odůvodnění rozhodnutí není dostatečným základem pro postup žalovaného“. Žalovaný sice velmi pečlivě za pomoci judikatury vyložil obecné teoretické základy své úvahy o podřazení obchodování s opcemi pod režim ZDPH, avšak v rozhodnutích zcela chybí následná aplikace na konkrétní skutkový stav u žalobce. Pouhé obecné sdělení, že žalobcova činnost byla pravidelná, bez jakýchkoliv časových údajů (včetně uvedení zdrojů těchto informací), pouhé obecné sdělení, že úplaty z těchto činností nelze považovat za minimální, bez jakýchkoliv množství či hodnotových údajů a konkretizace jejich zdrojů, je nedostatečné a nepřezkoumatelné. Soud se tak nemůže zabývat žalobcovou námitkou, že k těmto činnostem přistupoval nahodile a nikoli tedy pravidelně, což je jeden z důležitých prvků, na nichž žalovaný vystavěl svou úvahu. Napadená rozhodnutí žalovaného tedy trpí závažnou vadou, proto byla soudem zrušena v souladu s § 76 odst.1 písm.a) s.ř.s. a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení, v němž jasně a konkrétně vyloží, z jakých skutečností vycházel při svých závěrech, proč podle něj lze označit žalobcovu činnost za pravidelnou, a proč nelze úplaty z těchto činností považovat za minimální.
8. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst.1 s.ř.s. Procesně úspěšný žalobce vynaložil 6 000 Kč za soudní poplatky a dále náklady právního zastoupení (2 úkony právní služby po 5 100 Kč, 2 x režijní paušál po 300 Kč – převzetí věci, sepsí žaloby, v souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb.). Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 16 800 Kč, a to dle § 64 s.ř.s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.s.ř.“) k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 29. března 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje

